

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris. Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 40 lei
 6 luni 20 „
 3 luni 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—6
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Anul 1909 ded-l Alexandru St. Mandrea.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, s. II: *Creditul Urban București cu Max Frenkel*;Idem: *Steaua Româno-Americană cu F. Lecompte și Pierre Papon de Lemeigné*;Idem, s. III: *Ministerul de finanțe cu S. Gluchlich*;Idem: *Preotul Ion Niculescu cu Statul*;Tribunalul Ilfov, s. III: *Funi Tesler cu B. Leontopol*;Tribunalul Notariat Ilfov: *Ida-Mortagne cu Jules-Mortagne*;

ANUL 1909

Din calendarul mondial s'a desfăcut încă o pagină!

Și în această clipă ne împresoară un sentiment de melancolie. Ne despărțim agale de tinereță. Înaintea ochilor se zărește vag perspectiva anilor de bătrânețe. Pare că în măsura vremii ce se scurge, nesimțit scade puterea de viață, energia și curajul, cu care Dumnezeu ne-a însuflețit. Cele mai strălucite minți își pierd vivacitatea; cele mai bogate suflete sărăcesc. Dacă conștiința ne ar fi împăcată de sentimentul împlinirii datoriei? Dacă în vârsta scumpă a tinereții ne-am îndeplini cu sfințenie chemarea? Câte reflecții nu sugerează istovirea unui an! Cu ce s'a îmbogățit patrimoniul literaturii juridice, în cursul anului 1908 acum, pentru veșnicie dispărut? Cum funcționează organismul justiției, în fericita noastră țară?..

* *

D-l Dimitrie Alexandresco, harnicul comentator al Codului civil, își continuă stăruitor comentariile sale. Lucrare prețioasă prin foloasele ce revarsă.

Interesante articole de revistă, uneori frumoase și savante sentințe. Diverse colecții ale tuturor legiurilor române, vechi și noi, ce se întrec prin sistematica lor coordonare și printr-o inteligență adnotare. În deosebi marchează chipul cum d-l Eftimie Antonescu, Primul-procuror al Tribunalului Ilfov, pregătește pentru o îndemânatecă utilizare Codul comercial. Vechile reviste, în respectul tradiției pe care se reazimă, desvăluiesc o activitate spornică. «Curierul Judiciar» sărbătorește a XVIII aniversare.

E prilejul ivit de a manifesta un simțământ de regret pe care nu-l putem stăpâni. Catedrele importante ale facultăților juridice sunt cinstite de profesori cari ar ilustra orice Universitate apuseană — adevărate podoabe ale Universităților noastre.

De ce asupra cursurilor lor, nu se proiectează lumina tiparului? S'ar încheagă un corp de doctrină care ar stavili consultarea frecventă a autorilor străini. Publicarea cursurilor nu numai ar înălța valoarea intelectuală a literaturii juridice existentă, dar ar însemna o reală mândrie națională!

* *

O atmosferă de pace și respect învalue templul zeiței Dreptate.

Ecoul atacurilor s'a risipit de seninul zilei următoare. Nu dorim redeșteptarea pasiunilor. Ne înclinăm în fața tăcerii convenite.

În mintea noastră naște însă o nedumerire. Într-o anumită țară de pe suprafața continentului viețuiesc numeroși frați de ai noștri, cu legături străvechi: părinți, moși, strămoși. Fie ce judecată îi apasă strivitor; strigătele lor de du

rere ne emoționează și ne mișcă înduioșător inimile.

E vrednică de pildă această judecată? Se împacă cu interesele unei justiții superioare, reală și adevărată? Nu făurim teorii de înstrăinare — ferească, Dumnezeu! Iubim cu căldură sinceră pământul pe care ne este sădit căminul. Durele fraților noștri, ne strâng inimile; bucuriile lor, ne entusiasmează.

Avem însă ambițiunea patriotică, de a ne impune prin așezămintele de Stat în ființă, prin felul cum funcționează organismul justiției, respectului simțit al tuturor fără deosebire de neam.

În sufletul nostru e adânc înfipt, preceptul roman: *pereat mundus fiat lux*; iar conștiința noastră e călăuzită de imaginea lui Cristos ce se înalță veghietoare în fața judecării, simbol al justiției eterne!

Alexandru St. Mandra

Membru de ședință, Trib. Fălciu.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 22 Septembrie 1908

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Societ. Cred. Funciar Urban București cu Max Fränkel ș. a

Contestație la executare silită. — Termenul de recurs în asemenea materie, fie că e făcut contra deciziunilor Curții de apel, fie că e făcut contra sentințelor tribunalului, cari statuează în apel. — (Art. 402 din Proc. civilă).

După art. 402 din Proced. civilă, termenul de recurs în contra deciziunilor Curților de apel, date în materie de contestație la executare silită, este de o lună dela data pronunțării deciziunii și această dispoziție se aplică în genere la recursuri în materie de contestație la executare silită, fie că se face recurs contra sentințelor tribunalelor care statuează în apel, fie că se face recurs contra deciziunilor Curților de apel, întru cât nu există o dispoziție deosebită pentru sentințele tribunalului și nu e nici o rațiune de a face vre-o distingere.

Decizia 152/908. — Respins recursul făcut de Societ. Cred. Funciar Urban București, contra sentinței No. 552/906 a Trib. Covurlui, în proces cu Max Fränkel și Const. A. Constantinescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Chiriac, care cere respingerea recursului ca tardiv, cu cheltueli; și

Pe d-l avocat Alexandrescu, care combate incidentul.

Deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitate a recursului:

Având în vedere că în speță este vorba de o contestație în contra urmăririi unei averi mobile, judecată de tribunal ca instanță de apel;

Considerând că, după art. 402 din Proced. civilă, termenul de recurs în contra deciziunilor Curților de apel, date în materie de contestație la executare silită, este de o lună dela data pronunțării deciziunii;

Că această dispoziție se aplică în genere la recursuri în materie de contestație la executare silită, fie că se face recurs contra sentințelor tribunalelor cari statuează în apel, fie că se face recurs contra deciziunilor Curților de apel, întru cât nu există o dispoziție deosebită pentru sentințele tribunalelor și nu e nici o rațiune de a face distingere precum vrea s'o facă recurenta;

Că legiuitorul, în asemenea materie, creând o procedură excepțională și scurtând atât termenul de apel cât și cel de recurs, nu se poate susține că dela această procedură au fost sustrate contestațiile judecate de tribunal ca instanță de apel și că termenul de recurs în contra sentințelor tribunalelor ar fi acel de două luni prevăzut de dreptul comun;

Că nici nu s'ar înțelege pentru ce contestațiile de mai mică importanță, judecate de judecătorul de ocol în prima instanță și de tribunal ca instanță de apel, să aibă un termen de recurs de două luni, pe când acelea de o importanță mai mare, judecate de Curtea de apel, să aibă termen numai de o lună;

Că, în speță, sentința tribunalului fiind pronunțată la 6 Noemvrie 1906, iar recursul făcut la 22 Decembrie 1906, peste termenul de o lună prevăzut de art. 402 din Proc. civilă, recursul este tardiv făcut și, prin urmare, are a fi declarat inadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența dela 6 Noemvrie 1908

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Societatea Româno-Americană cu Ferdinand Lecompte și Pierre Papon de Lameigné

Legea consolidării terenurilor petrolifere. — Efectul consolidării. — Doi concesionari obținând consolidarea asupra aceluiaș teren — Dreptul comisiunii de consolidare de a explica și determina înțelesul și întinderea acelor hotăriri.

Contestație la executare. — Dacă acest drept este închis prin expirarea termenului din art. 403 și acelor cari n'au figurat în instanța de executare. — (Art. 5 din Legea concesiunilor petrolifere și art. 403 din Proc. civilă).

1. Dacă este adevărat că scopul legii este ca cel care a obținut și executat hotărîrea de consolidare să poată opune dreptul său tuturor, legea nu acordă însă nici un drept de preferință celui anterior în dată, când doi concesionari au obținut consolidarea asupra aceluiaș teren, și când, prin urmare, amândoi pot invoca dispozițiunile legii relative la efectul consolidării.

2. Conflictul între doi concesionari, cari, și unul, și altul, invoacă aceleași dispozițiuni ale legii, nefiind prevăzut de legea specială, urmează, pentru soluțiunea lui, să recurgem la principiile dreptului comun, după care instanța care a pronunțat hotărîrea este chemată să le explice și să determine înțelesul și întinderea acelor dispozițiuni.

Astfel, când executarea unei hotăriri de consolidare întâmpină obstacol într-o altă hotărîre, cu aceleași efecte și pronunțată de aceeaș instanță, aceea instanță, adică comisiunea prevăzută de art. 5 al legii, e în drept să rezolve conflictul determinând care este întinderea cuprinsă în fiecare din hotărîrile sale; că dacă această comisiune nu funcționează în permanență, ea poate fi convocată pentru a rezolva asemenea contestațiune.

3. Dreptul de contestație la executare, acordat prin articolul 403 din Proc. civilă, nu este închis, prin expirarea termenului fixat de acest articol, decât acelor care au fost citați în instanța de executare, iar nu și terților care n'au figurat în instanță.

Decizia 196/908. — Casată, după divergență pentru ambele motive, decizia No. 105/908 a Curții de apel București, s. I, în urma recursului făcut de Societ. Româno-Americană în proces cu Ferdinand Lecompte și Pierre Papon de Lameigné.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Take Ionescu, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat G. Danielopol, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului întâiu de casare :

«Greșita interpretare a art. 3, 4 și 7 ale Legii pentru consolidarea terenurilor petrolifere și violarea art. 347 din Pr. civilă și a principiilor generale în materie de contestație la executare hotărârilor de cei de al treilea. În adevăr, am susținut înaintea Curții de apel că prin executarea hotărârii de consolidare de către cei care au obținut-o se încalcă hotărârile mele terține, în afară și peste hotărârile de consolidare, în afară și peste publicațiile pe baza cărora s'a dat acea hotărâre, singurele publicații care puteau să prevină pe terții despre întinderea consolidării cerută. Curtea declarând că chiar în astfel de ipoteze, nu există drept de contestație în contra executării hotărârii de consolidare, a dat ziselor texte de lege o întindere excesivă și a comis un exces de putere.

«Omisiune esențială și exces de putere. Am arătat Curții că pe aceeași porțiune de teren pe care adversarii o pretind consolidată pentru ei, în baza unei sentințe definitive de consolidare deja executată am și eu o sentință de consolidare tot definitivă și tot executată și că în asemenea împrejurări, singura cale prevăzută de principiile generale ale dreptului nostru pentru a se putea alege care din cele două hotărâri trebuie să învingă, este contestație la executare a unuia din cele două hotărâri și că această cale indicată de regulile generale, care domină întreaga organizare a Dreptului, nu e nevoie să fie sorisă într'un text special al Legii de consolidare pentru a fi deschisă, căci nu se poate lăsa hotărârile unui astfel de litigiu agentului natural de execuțiune. Curtea nu spune nimic în această privință».

Având în vedere că intimații Pierre Papon de Lameigné și Ferdinand Lecompte au cerut consolidarea unui teren în comuna Scorțeni-Prahova, luat în concesiune dela Ghiță C. Dinu cu actul autentificat la No. 3182 din 1904 și au obținut hotărârile No. 21/905, pe care au executat-o la Septemvrie 1907, confirmându-se executarea de tribunal; că Societatea Româno-Americană, recurenta, în baza actului autentificat la No. 1589 din 1899, a cerut consolidarea unui teren vecin, în aceeași localitate, și a obținut hotărârile No. 296 di 1906, pe care a executat-o la 28 Decemvrie 1907;

Că Societatea Româno-Americană pretinde că o porțiune din terenul arătat în planul intimațiilor și în dispozitivul hotărârii de consolidare cu No. 21 din 1905 obținută de intimații — și anume Vâlceaua Turbure —, nu este nici în actul de concesiune al intimațiilor, nici în publicația de consolidare din «Monitorul Oficial»; că în realitate limita terenului concesionat intimațiilor este tot șoseaua Schelei, după cum se arată în planul concesiunii Societății Româno-Americană, iar acea porțiune de teren — Vâlceaua Turbure — face parte din concesiunea Societății;

Că, pentru valorificarea acestei pretențiuni, Societatea recurentă a făcut contestație la primul-președinte al Tribunalului Prahova, care a respins această contestație în prim rând ca neadmisibilă în principiu, și în al doilea rând ca tardivă;

Că Societatea a făcut apel pe care l-a respins Curtea din București, prin decizia supusă recursului, argumentând că, conform art. 7 din Legea consolidărilor din 9 Maiu 1904, nu există drept de contestație contra hotărârilor de consolidare, cari sunt opozabile tuturor față cu publicitatea organizată de această lege pentru consolidare;

Considerând că, dacă este adevărat că scopul legii este ca cel care a obținut și executat hotărârile de consolidare să poată opune dreptul său tuturor, legea nu acordă însă nici un drept de preferință celui anterior cu dată, când doi concesionari au obținut consolidarea asupra aceluiași teren și când, prin urmare, amândoi pot invoca dispozițiunile legii relative la efectul consolidării;

Că art. 7, care declară că hotărârile concesiunii nu poate fi atacată prin opoziție, contestațiune, nici revizuire, nu poate avea în vedere pe cei cari au obținut consolidarea mai târziu și cari, prin urmare, nu erau în pozițiune de a uza de acele drepturi la epoca primei consolidări;

Considerând că conflictul între doi concesionari, cari pot și unul și altul invoca aceleași dispozițiuni ale legii nefiind prevăzută de legea specială, urmează, pentru soluțiunea lui, să recurgem la principiul dreptului comun;

Considerând că, în virtutea acestor principii, instanța care a pronunțat hotărârile este chemată să o explice și să determine înțelesul și întinderea ei;

Că, prin urmare, când executarea unei hotărâri de consolidare întâmpină obstacol într-o altă hotărâre, cu aceleași efecte și pronunțată de aceeași instanță, este conform cu dreptul comun ca aceeași instanță, adică comisiunea prevăzută de art. 5 al legii, să rezolve conflictul determinând care este întinderea în fiecare din hotărârile sale;

Că, deși această comisiune nu funcționează în permanență, ea poate fi convocată pentru a rezolva asemenea contestațiuni, după cum e constituită pentru a se pronunța asupra cererilor de consolidare;

Că, astfel fiind, contestațiunea făcută de Societatea Româno-Americană nu putea fi respinsă ca inadmisibilă și că, prin urmare, motivul de casare este întemeiat;

Asupra motivului al doilea :

«Curtea de apel în hotărârile No. 105/908 admitând motivele Trib. Prahova, și declarând că contestația e tardivă, face o greșită aplicare art. 43 din Pr. civ. care nu îngrădește drepturile decât ale celor cari au figurat, fiind chemați în instanță».

Având în vedere că Curtea de apel a respins contestația și pentru motivul că era tardivă în virtutea art. 403 din Pr. civilă, de oarece ordonanța președintelui din 13 Septemvrie 1907 constată că s'a săvârșit ultimul act de executare al hotărârii de consolidare cu No. 21 din 1905, iar contestația Societății Româno-Americană este făcută posterior acestei date;

Considerând că dreptul de contestație la executare, acordat prin art. 403 din Proc. civilă, nu este închis prin expirarea termenului fixat de acest articol decât acelor cari au fost citați în instanța de executare, iar nu și terților cari n'au figurat în instanță;

Că într-un cât, pentru motivele arătate mai sus, drepturile concesionarului din urmă sunt tot atât de respectabile ca și ale celui dintâiu, și sprijinite pe aceleași dispozițiuni ale Legii de consolidare, el nu poate fi cuprins între cei încuviințați prin citațiunea colectivă, atunci când dreptul său nici nu luase încă naștere;

Că, prin urmare, el este un adevărat terțiu și nu poate fi înlăturat prin dispozițiunea art. 403 din Proc. civilă;

Că, dar, și al doilea motiv de casare este întemeiat. Pentru aceste motive, Curtea casează etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 2 Septembrie 1908

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Ministerul de finanțe cu S. Glücklich

Loterie de Stat. — Colectorii. — Scutire de timbru pentru orice operație de plasare a lozurilor. — Aplicarea acestei scutiri și la sub-colectorii, pentru contractele ce aceștia încheie cu colectorii principali. — (Art. 7 din Legea pentru înființarea Loteriei de Stat; art. 1 din regulamentul respectiv)

După art. 7 din Legea pentru înființarea loteriei de Stat, combinat cu art. 1 din regulamentul acelei legi, societatea concesionară a Loteriei de Stat, împreună cu colectorii săi, este scutită de orice taxă de timbru cum și de orice altă taxă pentru lozuri, imprimate, etc., dispunând ca vânzarea lozurilor să se facă prin colectorii și sub-colectorii.

Colectorii, ca mandatarii ai societății concesionare, fiind însărcinați cu plasarea lozurilor și scutiți de orice taxă de timbru, relativă la această operațiune, urmează că și sub-colectorii, cari au aceeași însărcinare de a distribui și vinde lozurile loteriei, să fie scutiți de orice taxe de timbru relative la actele încheiate de dâșii cu colectorii principali, privitoare la loterie.

Decizia 204/908. — Respins recursul făcut de Ministerul de finanțe, contra sentinței Tribunalului Brăila, secția I, No. 243/907, dată în proces cu S. Glücklich.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Zeuceanu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 22 alin. 28; 46, alin. 3; 86 și 91 din Legea timbrului dela 1906; greșită aplicațiune a art. 7 din Legea loteriei privilegiate pe clase a Regatului român, și exces de putere.

«Între S. Glücklich, colector, și Margulius et Comp, ca sub-colector, a intervenit un contract de mandat, contract făcut pe hârtie liberă fapt pentru care au fost puși în contravențiune de Administrația financiară de Brăila unde contractul se trimisese spre timbrare de către Judecătoria Ocolului I.

«Tribunalul de Brăila, secția I-a, judecând apelul făcut de unul din contravenienți, anume Glücklich l-a admis și a anulat procesul-verbal. Tribunalul în hotărîrea sa se întemeiază pe Legea loteriei privilegiate pe clase, care scutește pe colectorii de taxele de timbru și argumentând, prin analogie, deduce că și sub-colectorii sunt scutiți

«Instanța de fond a făcut eroare scutirile sunt de drept strict, iar argumentările prin analogie, nu pot avea loc când este vorba de aplicațiunea unei legi de interpretare restrânsă cum este Legea timbrului

Tribunalul, scutind de taxele de timbru un contract făcut de sub-colector, a violat art. 22, alin. 28; 46, alin. 3; 86 și 91 din Legea timbrului dela 1906; a aplicat greșit art. 7 din Legea loteriei privilegiate pe clase, și cu exces de putere a anulat contravențiunea».

Având în vedere sentința Tribunalului Brăila, s. I, No. 243/907, supusă recursului;

Având în vedere că din această sentință rezultă că prin procesul-verbal de contravențiune, dresat de Petre

Mihăescu, sub-șef la Administrația financiară Brăila, în ziua de 28 Iunie 1907, intimatul S. Glücklich, colector al loteriei de Stat, a fost condamnat, solidar cu un sub-colector al său, la plata sumei de lei 84, bani 75, taxă de înregistrare și amendă pentru un contract de mandat, încheiat între dâșii și făcut pe hârtie liberă:

Că, contra acestei condamnări, intimatul S. Glücklich a făcut apel și Tribunalul Brăila, secția I, judecând alacerea, prin sentința supusă recursului, îi admite apelul, anulează menționatul proces-verbal și apără pe numitul de orice condamnări pe motiv că prin Legea și Regulamentul înființării loteriei de Stat pe clase, societatea concesionară a acestei loterii este scutită, împreună cu colectorii și sub-colectorii săi, de orice taxe de timbru pentru actele și lucrările relative la loterie;

Având în vedere art. 7 din Legea pentru înființarea loteriei de Stat, combinat cu art. 1 din regulamentul acelei legi;

Considerând că, conform acestor texte de lege, societatea concesionară a loteriei de Stat, împreună cu colectorii săi, este scutită de orice taxe de timbru, cum și de orice altă taxă pentru lozuri, imprimate, etc., dispunând ca vânzarea lozurilor să se facă prin colectorii și sub-colectorii;

Că legiuitorul, edictând aceste dispozițiuni de lege, a avut în vedere scopul ca lozurile loterii să fie răspândite cât mai mult;

Că colectorii ca mandatarii ai societății concesionare, fiind însărcinați cu plasarea lozurilor și scutiți de orice taxă de timbru relativă la această operațiune, urmează ca și sub-colectorii, cari au aceeași însărcinare de a distribui și vinde lozurile loteriei, să fie scutiți, conform sus citatelor texte de lege, de orice taxă de timbru relativă la actele încheiate de dâșii cu colectorii, privitoare la loterie;

Că Tribunalul, judecând astfel, a interpretat bine legea și a făcut o bună aplicațiune a art. 7 din Legea înființării loteriei de Stat și a art. 1 din regulamentul acelei legi; și, ca atare recursul nefiind fondat, urmează să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Audiența dela 30 Septembrie 1908

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Preotul Ion Niculescu cu Statul

Pensie. — Rectificare conform art. 24 legea din 1890 — Dreptul Statului de a cere rectificarea. — Caracterul acestei rectificări

Prin art. 24 din Legea pensiilor din 1890 se prevede dreptul de rectificare a pensiilor prin judecată pe cale ordinară, fără a se arăta cui se acordă acel drept de a cere rectificarea și nici limitele până la cari se poate cere rectificarea, precum nici mijloacele de probare. Rezultă, deci, că dreptul de a cere rectificarea îl au atât pensionarii cât și Statul, și că rectificarea se poate întinde chiar și asupra dreptului întreg de pensie, atunci când s'ar constata că nu era caz de a se acorda un asemenea drept de pensie; iar constatarea aceasta se poate face prin toate mijloacele de probe legale, ceeace însemnează că legiuitorul a prevăzut un adevărat drept de revizuire, printr-o nouă și nelimitată judecată, pe

cale ordinară, spre a se rectifica erorile făcute în privința oricăror condiții cerute de lege pentru acordarea dreptului la pensie.

Decizia 245/908. — Respins recursul făcut de Preotul Ion Niculescu, contra deciziei Curții de apel București, s. II, No. 65/904, dată în proces cu Ministerul finanțelor.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați N. I. Flămânda și P. Borș, în dezvoltarea motivelor de casare, și
Pe d-l avocat Al. Zeuceanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare I, II, III și IV :

I. «Exces de putere și nemotivare.

«Această înaltă Curte de casație, secțiuni-unite, prin deciziunea sa No. 1 din 16 Noemvrie 1903, pronunțată în procesul dintre Ministerul finanțelor și subsemnatul Preot Ion Niculescu a stabilit că rectificarea unui drept de pensie rămas definitiv poate fi cerută independent de decizia comitetului pensiunilor. Ja instanțele judecătorești ordinare. Că o asemenea rectificare față cu dispozițiunile art. 24 al Legii pensiunilor din anul 1890, poate influența chiar asupra dreptului de pensie recunoscut, cu condițiune însă ca să se dovedească că actele cari au servit la înscrierea la pensie erau false sau că prin fals sau fraudă cineva ar fi obținut înscrierea la pensie.

«În urmarea acestei deciziuni Ministerul finanțelor trebuia să dovedească falsitatea actului în virtutea căruia fusesem înscris. Or, o asemenea dovadă nefind făcută, rău și prin exces de putere Curtea de apel din Craiova i-a dat câștig de cauză, și prin urmare deciziunea sa în această privință este nemotivată».

II. «Violațiune art. 32 și 33 din Codul civil cu exces de putere.

«Când legea determină modul de probațiune a nașterii, nu mai e loc la administrarea altor mijloace de probațiune și dar nu se poate admite simpla prezumțiune pentru combaterea unor asemenea acte

«Faptul că Preotul Ion Niculescu s'a născut în comuna Singureni din județul Vlașca, nu numai n'a fost tăgăduit, dar este recunoscut prin sentința Tribunalului Ilfov secția I, No. 227/900, ale cărei motive sunt în totul adoptate de Curtea de apel din Craiova secția II No. 65/904; apoi, cu certificatul Primăriei comunei Singureni, am dovedit după cum constată minoritatea Curții din Craiova că Preotul Ion Niculescu nu se găsește înscris ca născut dela anul 1838-1851. Era, dar, loc, conform art. 33 din Codul civil, la dovedirea nașterii prin martori, ceea ce s'a și făcut dinaintea Tribunalului Vlașca, care a încheiat în această privință jurnalul No. 1848/94;

«Puțin importă dacă la această cercetare judecătorească n'a fost față Ministerul finanțelor. Legea nu cere prezența nimănui, după cum nu o cere la naștere, și la înscrierea nașterii în registre. Forma legală fiind îndeplinită, actul este opozabil față cu toții, și dacă nu se aduce dovadă destoinică de falsitatea celui act el trebuie să fie crezut

«Curtea, înlăturând, dar actul dresat conform legii fără să fi fost stabilită falsitatea lui, a violat articolele suscitute și a comis exces de putere»

III. «Exces de putere și violarea art. 1203 din Codul civil.

«Prezumțiunile pe cari judecătorul se poate întemeia trebuie să fie grave, precise și concordate.

«Ministerul de finanțe, pentru a dovedi alegațiunea sa, a prezentat trei acte din cari să rezulte că Preotul Ion Niculescu ar fi născut, după arătarea din al doilea act, în anul 1846, iar după arătarea din al doilea act, că ar fi născut la 1847, și în fine, după arătarea celui de al treilea act, că ar fi fost născut la anul 1848. Din aceste trei acte nu numai că nu rezultă nici o certitudine asupra epocii când s'a născut Preotul Ion Niculescu, dar produc o adevărată confuziune, care nu poate fi luată în serios ca dovadă sau chiar ca simplă

prezumțiune. Cu toate acestea, Curtea de apel din Craiova, ca și Tribunalul Ilfov afirmă că din aceste trei acte ar rezulta că Preotul Ion Niculescu s'a născut la anul 1848.

Această afirmațiune a Curții de apel din Craiova constituie un adevărat exces de putere și, prin urmare, deciziunea dată astfel, violează art. 1203 din Codul civil».

IV. «Exces de putere și greșită interpretare a art. 24 din Legea pensiunilor din anul 1900, care zice: «rectificările de pensie nu se pot face decât în virtutea unei sentințe judecătorești rămasă definitivă».

«Curtea de fond, fără a ține socoteală de dispozițiunile clare și categorice ale acestui articol, și fără ca să fi dovedit, în fapt, că actele cu cari m'am servit la înscrierea la pensie sunt false, sau că prin fals sau fraudă aș fi obținut înscrierea mea la pensie, admite în totul considerațiunile din sentința primei instanțe și îmi respinge apelul.

«Cu modul acesta Curtea de apel din Craiova, s. II-a a comis un exces de putere și a interpretat greșit dispozițiunile suscitului articol de lege».

Având în vedere că, prin decizia atacată prin recurs și prin sentința Trib. Ilfov, secția I, cu No. 227/900, precum și prin alte acte din dosarele afacerii, se constată că recurentul, Preotul Ioan Niculescu, s'a regulat dreptul de pensie pe ziua de 1 Aprilie 1895, și Ministerul de finanțe suspendându-i plata pensiunii, cu începere dela 1 Noemvrie 1898 pentru motivul că numitul preot n'avea elate de 54 ani la data de 1 Aprilie 1895, dându-l a intentat acțiune contra celui minister, pe cale ordinară spre a fi acesta obligat de a-i plăti pensiunea atât pe viitor cât și pentru timpul trecut, dela suspendare până la reînceperea plății; iar Ministerul de finanțe, la rândul său, a făcut cerere reconvențională pentru desființarea regulării la pensie a recurentului, ca fiind făcută prin greșită recunoaștere a vârstei lui de 54 ani, la data când s'a făcut cea regulare la pensie, și totodată să fie obligat Preotul Niculescu de a restitui Statului suma de 1992 lei și 62 bani, pe care pe nedrept i a încasat ca pensie pe timpul dela 1 Aprilie 1895 până la 1 Noemvrie 1895;

Tribunalul Ilfov, prin sentința mai sus menționată, a respins acțiunea Preotului Niculescu și a admis pe aceea a Statului, după care, în cele din urmă, afacerea fiind trimisă, de către Curtea de casație, la Curtea din Craiova, după apelul făcut de către Preotul Niculescu, acea Curte, secția II, prin deciziunea cu No. 65/904 a confirmat în totul sentința tribunalului, și contra acelei deciziuni Preotul Niculescu a făcut recursul ce este a se judeca;

Considerând că prin art. 24 din Legea pensiunilor, dela 10 Maiu 1890, prevăzându-se dreptul de rectificare a pensiunilor, prin judecata pe cale ordinară — fără de a se arăta cui se acordă acel drept de a cere rectificare, și nici limitele până la cari se poate schimba regularea pensiunii deja efectuată, precum nici mijloacele de probare și de motivare a necesității legale de rectificare a pensiunilor — urmează virtual că dreptul de a cere rectificarea îl au atât pensionarii cât și Statul, și că rectificarea se poate întinde chiar și asupra dreptului întreg de pensie, atunci când s'ar constata că nu era caz de a se acorda un asemenea drept de pensie, iar constatarea aceasta se poate face prin toate mijloacele de probe legale, pe cale de judecată ordinară, ceea ce înseamnă că pentru regularea dreptului la pensie legiuitorul a prevăzut, pentru părțile interesate, dreptul de revizuire a regulărilor deja efectuate, prin o nouă și nelimitată judecată pe cale ordinară, spre a se putea rectifica erorile făcute în privirea ori căror condiții cerute de lege pentru acordarea dreptului de pensie;

Considerând că în speță, Tribunalul Ilfov prin menționata sentință cu No. 227/900, ale căruia motive au fost în totul adoptate de către majoritatea Curții din Craiova, prin deciziunea supusă recursului și a format convicțiunea, pe baza mai multor acte publice prezentate de către Ministerul de finanțe relative la arătarea vârstei Preotului Niculescu, că acesta este născut

la 1848, iar nu la 1840, după cum dânsul și-a stabilit vârsta la Comisiunea regulării drepturilor de pensii, în virtutea unui jurnal al Tribunalului Vlașca, din Noemvrie 1894, bazat pe arătarea unor martori; căci asemenea act fiind format expres în scopul regulării la pensie, arătările acelor martori, atât acele dela Tribunalul Vlașca, cât și acele făcute înaintea sa, nu îi inspiră credința, după cum îi inspiră conținutul actelor prezentate de minister, și că astfel nu rezultă că Preotul Niculescu n'a avut vârsta de 54 de ani la Aprilie 1895, ca fiind născut la 1848, iar nu 1840;

Considerând că prin asemenea judecată tribunalul și Curtea de apel n'au violat dispozițiunile art. 24 din Legea pensiunilor dela 1890, și nici art. 32 și 33 din Codul civil, precum nici exces de putere n'au comis, după cum se prelinde prin motivele de casare, căci după textul și sensul citatului art. 24 mai sus expus, instanțele de fond au dreptul de a constata erorile făcute, la regularea dreptului la pensie, prin toate mijloacele de probe legale pentru stabilirea faptelor; iar nu numai prin descoperire și constatare de acte false sau alte manopere frauduloase, întru cât legea nu prevede asemenea restricțiune, și astfel au putut să nu pună credință nici pe jurnalul Tribunalului Vlașca, care s'a produs ca act de stare civilă a vârstei, întru cât s'a probat prin alte acte că acel jurnal a fost format pe baza unor greșite arătări de martori;

Considerând că, astfel deciziunea Curții, combinată cu sentința tribunalului, fiind suficient și legal motivată, urmează că toate motivele de casare sunt nefondate și recursul trebuie a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența dela 3 Noemvrie 1908

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

Fani Tesler cu B. Leontopol

Conflict de jurisdicție. — Cazurile în care poate avea loc un asemenea conflict. — (Art. 262, 263 și 264 din Procedura civilă).

1. Atât doctrina cât și jurisprudența sunt de acord a recunoaște că, regularea competenței presupune incertitudinea asupra cestiunii de a se ști, cari din mai multe autorități judecătorești trebuie să judece o afacere ce le este dedusă și că, spre a fi conflict de jurisdicție, trebuie ca ele să fie sesizate printr'o simplă cerere introductivă de instanță, indiferent dacă a intervenit asupra lor vre-o hotărîre asupra competenței sau asupra fondului suficient numai dacă statuând asupra lor, s'ar putea ivi hotărîri judecătorești contradictorii.

Astfel, un conflict de jurisdicțiune poate avea loc, între altele: 1) când ambele autorități judecătorești au fost sesizate de aceste cereri, 2) când ele s'au declarat competente a judeca o pricină, fără a fi statuat asupra fondului și 3) când ele au judecat asupra fondului.

2. După dispozițiile art. 262, 263 și 264 din Procedura civilă, singurele care se ocupă de regularea de competență, nu se prevede nici o restric-

țiune și nu se cere ca condițiune, ca să fie loc la regularea conflictului de jurisdicție, ca afacerea dedusă judecătii, să fie pendinte înaintea a două jurisdicțiuni de acelaș grad, sau natură, ba din contră, spiritul legii, dat fiind scopul și menirea regulamentului de jurisdicție este de a deschide, pe cât se poate, această cale părților de câte ori crede că această procedură le ar fi utilă. Este adevărat că prin această măsură se poate întâmpla ca partea să sufere o întârziere în soluția cererii sale, dar interesul său trebuie să cedeze interesului general; interesul social exige a se evita contrarietățile de hotărîri judecătorești care ar zdruncina prestigiul autorității lucrului judecat.

Tribunalul,

Având în vedere că d-na Fani Tesler cere, prin d-nii avocați B. Cernea și C. Kiriac, întrucât acest tribunal, cum și Tribunalul Ilfov secția IV, sunt sesizate de patru acțiuni, cu același obiect, asupra cărora poate să rezulte, din aceleas fapte, contrarietate de hotărîre, pe baza dispozițiilor art. 262, 263 și 264 din Proced. civilă, a se suspenda judecata lor până la regularea conflictului de jurisdicție de autoritatea în drept;

Având în vedere că d-l B. Leontopol, prin d-nii avocați D. Comșa și L. Naumescu, se opune la această cerere și susține că, deși este adevărat că aceste autorități judecătorești sunt sesizate de aceste acțiuni, totuși, neivindu-se încă între ele un conflict de jurisdicție, nu este locul la regularea de competență, ci cel mult ca acțiunea d-nei Fani Tesler, pendinte la acest tribunal: «prin care cere ca d-l B. Leontopol să facă reparații la dușumele sobe, etc și daune» având acelaș temei de fapt ca aceea dela Tribunalul Ilfov, secția IV: «prin care cere ca d-l B. Leontopol să sufere rezilierea contractului și daune, din cauză că imobilul și mobilierul lui sunt în stare rea» a se conexe; iar în ce privește acțiunea sa: «pentru evacuarea imobilului pentru neplată de chirie» — ce este pendinte la acest tribunal în camera de consiliu, — această acțiune fiind deferită unei jurisdicțiuni excepționale, care creează un privilegiu pentru proprietar, dispozițiunile art. 263, 264 și 265 din Pr. civilă nu-i pot fi aplicabile, ele prevăzând conflictul numai între două jurisdicții ordinare; cum de asemenea și în ce privește acțiunea ce a îndreptat Tribunalul Ilfov, secția IV, în baza Legii proprietarilor «pentru neplată de chirie și daune» care s'a judecat și, prin neapellare, a rămas definitivă, ne mai existând asupra ei proces pendinte, nu mai poate da naștere la contrarietate de hotărîri și prin urmare la conflict de jurisdicție; că, așa fiind, cere respingerea cererii și judecarea fondului procesului;

Având în vedere că din desbaterile orale urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise, depuse de părți, se constată: că între d-l B. Leontopol și Fani Tesler a intervenit contractul de închiriere, autentificat de Tribunalul Ilfov, secția de Notariat, la No. 1234/906, prin care d-l B. Leontopol închiriaza d-nei Fani Tesler imobilul său, hotel Union din strada Regală, din București. D-na Fani Tesler și d-l B. Leontopol, pretinzând reciproc fiecare că nu au executat condițiunile contractului, și-au intentat acțiuni unul contra altuia. D-na Fani Tesler a intentat acțiunea despre care tratează dosarul No. 69/908, pendinte la această secțiune, prin care cere ca proprietarul B. Leontopol a face reparațiunile hotelului și la plată de daune interese și o a doua acțiune, despre care tratează dosarul No. 2177 a. c., pendinte la Tribunalul

Ilfov, secția IV, prin care cere rezilierea contractului pentru lipsa folosinței imobilului, fiind închis de autoritatea comunală ca ne mai corespunzând măsurilor de igienă și să se constate, că hotelul nu a fost reparat. De asemenea, d-l B. Leontopol intențiază contra d-nei Fani Tesler acțiune, pe baza legii proprietarilor, despre care tratează dosarul Trib. Ilfov, secția IV, cu No. 2274 a. c., — acțiune ce prin ordonanța prezidențială s'a admis și ordonat evacuarea imobilului, și o altă acțiune, despre care tratează dosarul cu No. 2187/908, pendinte la această secțiune în camera de consiliu, prin care cere să i se plătească drept daune chiriea pe un an, conform art. 1453 Cod. comerc., contractul reziliindu-se din culpa chiriei, și despăgubiri pentru stricăciunile aduse imobilului și mobilierului. D-na Fani Tesler cere, întrucât toate aceste acțiuni isvorăsc din aceeași cauză juridică și s'ar putea ivi contrarietate de hotărâri, a se suspenda judecata lor pentru a sesiza instanța în drept cu regularea competenței, cerere care face obiectul acestei excepțiuni dedusă judecății tribunalului. Acestea sunt faptele.

Având în vedere că regularea de competență are menirea de a preîntâmpina contrarietățile de hotărâri cari, dacă ar avea loc, ar micșora prestigiul autorității lucrului judecat;

Având în vedere că Codul de procedură civilă se ocupă prin art. 263, 264, 265, etc., de conflictul de jurisdicție și de autoritatea superioară instituită a decide asupra lor, dar nu determină cazurile în cari are loc regularea de competență;

Având în vedere că doctrina cât și jurisprudența sunt de acord a recunoaște că regularea de competență presupune incertitudinea asupra chestiunii de a se ști care din mai multe autorități judecătorești trebuie să judece o afacere ce le este dedusă și că, spre a fi conflict de jurisdicție, trebuie ca ele să fie sesizate printr-o simplă cerere introductivă de instanță, indiferent dacă a intervenit asupra lor vreo hotărâre asupra competenței sau asupra fondului, suficient numai dacă statuând asupra lor s'ar putea ivi hotărâri judecătorești contradictorii;

Având în vedere că dacă acesta este principiul, un conflict de jurisdicție poate avea loc, între altele: 1) când ambele autorități judecătorești au fost sesizate de aceeași cerere, 2) când ele s'au declarat competente a judeca o pricină fără a fi statuat asupra fondului, 3) când ele au judecat asupra fondului;

Având în vedere că pentru a vedea dacă este loc, în speță, de regulare de competență, rămâne a examina dacă, statuând asupra acelor cereri, s'ar ivi o contrarietate de hotărâri judecătorești;

Având în vedere că atât acțiunile d-nei Fani Tesler cât și ale d-lui B. Leontopol sunt cu același obiect, întemeiate pe aceeași cauză juridică: contractul de locațiune, și pe același temei de fapt: culpa părților;

Că dar, așa fiind, din moment ce tribunalul, statuând asupra cererii d-nei Fani Tesler și hotărînd prin sentința sa, ar decide «că este în culpă d-l B. Leontopol» — hotărîre care ar putea fi contrazisă de Trib. Ilfov, secția IV, statuând altfel: «că este în culpă Fani Tesler», — dându-se dar de aceste instanțe hotărâri contradictorii, este cert că este cazul de a se face uz de regulamentul de competență;

Având în vedere că d-l B. Leontopol obiectează, în ce privește acțiunea sa: «pentru evacuarea imobilului pentru neplata de chirie» — ce este pendinte la acest tribunal în camera de consiliu, — că această acțiune fiind deferită, pe baza Legii proprietarilor, unei jurisdicțiuni excepționale care creează un privilegiu pentru proprietar, dispozițiunile art. 263 și 264 Pr. civilă nu-i pot fi aplicabile, ele prevăzând conflictul numai între două jurisdicții ordinare;

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 262, 263 și 264 Pr. civilă, singurele cari se ocupă de regularea de competență, nu se prevede nicio restricțiune și nu se cere

ca condițiune, ca să fie loc la regularea conflictului de jurisdicție, ca afacerea dedusă judecății să fie pendinte înaintea a două jurisdicțiuni de același grad sau natură, ba, din contră, spiritul legii, dat fiind scopul și menirea regulamentului de jurisdicție, este de a deschide, pe cât se poate, această cale părților de câte ori crede că această procedură le-ar fi utilă. Este adevărat că printr-această măsură se poate întâmpla ca partea să sufere o întârziere în soluția cererii sale, dar interesul său trebuie să cedeze interesului general, interesul social exige a se evita contrarietățile de hotărâri judecătorești, cari ar zdruncina prestigiul autorității lucrului judecat;

Că dar, așa fiind, această obiecțiune este nefondată și cată a fi respinsă;

Având în vedere că de asemenea și obiecțiunea: «în ce privește acțiunea ce a îndreptat Tribunalului Ilfov secția IV, pe baza Legii proprietarilor, pentru neplata de chirie, care s'a judecat, și prin neapelare a rămas definitivă» este nefondată, întru cât după dispozițiunile art. 20 din Legea proprietarilor asemenea hotărâri, când nu sunt atacate cu apel sau contestație, nu au caracterul lucrului judecat;

Pentru aceste motive Tribunalul admite, etc.

(ss) P. Hagiolopol; G. Băicoianu

Grefier (s) I. Măldărescu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 15 Decembrie 1907

Președenția d-lui P. HAGIOPOL, președinte

Ida Mortagne cu Jules Mortagne

Sentința civilă No. 376

Poprire. — Efectul procesului-verbal de poprire. — Compensație. — Dacă în urma procesului-verbal de poprire terțiul poprit poate compensa suma datorită creditorului său. — Girant. — Dacă în materie de poprire se poate numi un girant.

1. Dacă efectul procesului-verbal de poprire este de a împiedica, din momentul dresării lui, ca creditorul și debitorul, prin convențiune sau plată, să nu mai poată dispune de suma poprită, este ușor de înțeles că o asemenea înstrăinare nu poate avea loc nici prin efectul oricărui alt act juridic ca compensația, novația, etc. cari, ca și plata, tind la anihilarea efectului popririi, punând în imposibilitate pe creditorul popritor a-și realiza, prin efectul validării popririi, creanța sa poprită.

2. În materie de poprire nu este admisă numirea unui girant, întru cât măsuri asigurătoare de asemenea natură nu sunt prevăzute decât în materie de urmărire de venituri.

Tribunalul,

Asupra cererii d-nei Ida Mortagne, făcută prin petiția înregistrată la No. 3.273/907, de a se valida poprirea efectuată de d-l portărel al Tribunalului Ilfov, Constantin S. Constantinescu, prin procesul-verbal cu data de 12 Februarie 1907, în mâinile firmei comerciale Louis Millerioux et Jules Mortagne pe orice sume de bani ar avea să dea sub orice titlu d-lui Jules Mortagne, până la concurența sumei de 250 lei lunar, cu începere dela 20 Aprilie 1906 până la data înscrierii sentinței de divorț în registrele de stare civilă, pentru despăgubirea sa, ce este obligat a-i plăti în virtutea sentinței Tribunalului Ilfov, Secția I civ. corecțională cu No. 239/906 și a deciziei Curții de apel, Secția III,

București cu No. 153/906, rămase definitive și investite cu titlu executor, aceasta cu execuție provizorie ;

Având în vedere că din desbaterile orale, urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți, se constată : că d-na Ida Mortagne, pe baza sentinței Tribunalului Ilfov, Secția I civ. corecțională cu No. 239/906 și a deciziei Curții de apel, Secția III, București cu No. 153/906, având să ia dela soțul său Jules Mortagne suma de 250 lei lunar, ca pensie alimentară pe timpul divorțului, poprește în mâinile firmei comerciale Louis Millerioux et Jules Mortagne orice sume de bani ce soțul său Jules Mortagne i-ar datora. Că, posterior procesului-verbal de poprire, dresat de d-l portărel C. S. Constantinescu, însărcinat cu înființarea popririi, firma comercială Louis Millerioux et Jules Mortagne plătește prin compensație suma de lei 15.000 ce acesta-i luase dela dânsa cu câteva zile înainte cu titlu de împrumut. Că firma comercială Louis Millerioux et Jules Mortagne, la interogatoriul luat în instanță, după cererea creditoarei popritoare Ida Mortagne, răspunzând în mod evasiv dacă sau nu datorește ceva debitorului Jules Mortagne, tribunalul, în îndoială de sinceritatea răspunsului și pentru a-și face complet convingerea în această afacere, a încuviințat în mod preparator expertiză, din care se constată că datorește numitului suma de 10.685 lei. D-na Ida Mortagne, în baza acestui act de expertiză, și a citatelor sentințe judecătorești, cere validarea acestei popriri ; această cerere face obiectul procesului de față. Acestea sunt faptele.

Având în vedere că firma comercială Louis Millerioux, terțul poprit, și Jules Mortagne, debitorul, se opune la această cerere și susțin că, în ce privește sumele datorite pe trecut, că debitorul Jules Mortagne nu mai are să ia nici o sumă din beneficiul asociației, deoarece au fost ridicate de dânsul înainte de înființarea popririi, sub forma unui împrumut, rămânând chiar dator firmei cu suma de lei 4.800, întru cât poprirea nu putea împiedica pe societate ca să se achite de acesta cu preferință, deoarece efectul popririi fiind a împiedica pe terțul poprit să efectueze plăți, dar liber să efectueze încasări ; iar în ce privește pentru sumele datorite pentru viitor nu se opune la validarea popririi ; de asemenea se opune și în ce privește numirea unui girante, întru cât această cerere nu este întemeiată pe nici un text de lege ;

Având în vedere că efectul procesului-verbal de poprire, dresat de portărelul însărcinat a efectua poprirea ordonată, este de a lăsa de indisponibilitate creanța poprită atât în mâna creditorului, care nu mai poate primi plata dela debitorul său, cât și în mâinile debitorului, care nu mai este în drept a dispune de dânsa. Or, dacă efectul procesului-verbal de poprire este de a împiedica din momentul dresării lui ca creditorul și debitorul, prin convențiune sau plată, să nu mai poată dispune de suma poprită, este ușor de înțeles că o asemenea înstrăinare nu poate avea loc nici prin efectul oricărui alt act juridic, ca compensația, novația, etc., care ca și plata tind la anihilarea efectului popririi punând în imposibilitate pe creditorul popritor a-și realiza, prin efectul validării popririi, creanța sa poprită. (Vezi *Traité de procédure civile*, E. Garsonnet, tom. IV, pag. 426 și 427, § 1436 și 1437) ;

Având în vedere că dacă acesta este efectul procesului-verbal de poprire, este cert că, din momentul procesului-verbal de poprire, societatea nu mai putea să compenseze suma poprită unuia din creditorii săi, fără să țină seamă și de celalalt creditor, Ida Mortagne ;

Având în vedere că din actele din dosar și, în special, din actul de expertiză, și chiar din mărturisirea terțului poprit, se constată că firma comercială se găsea creditoare a debitorului Jules Mortagne cu suma de lei 14.000 ; că, posterior acesteia, a intervenit procesul-verbal de poprire și în urma acestora lichidarea drepturilor asociatului Jules Mortagne ;

Că, dar, așa fiind, întru cât firma comercială Louis Millerioux, terțul poprit, a plătit prin compensație, posterior procesului-verbal de poprire, lui Jules Mortagne drepturile sale derivate din societate, fără a ține seamă de poprirea existentă, această compensație e inoperantă și inopozabilă creditoarei popritoare ;

Având în vedere că, în ce privește cererea de numirea unui girant, ea urmează a fi respinsă, întru cât măsuri asigurătoare de asemenea natură nu sunt prevăzute în materia popririlor, ci numai la urmărirea de venituri, și tribunalul nu poate să le întindă de cât în afară de cazurile prevăzute de lege ;

Având în vedere că fiind stabilit, de altfel necontestat de părți, că d-na Ida Mortagne are să ia ca pensie alimentară suma datorită pe trecut și pe care terțul poprit ar fi trebuit să o țină la dispoziția sa ; această poprire urmează a se valida astfel cum s'a cerut și efectuat de portărei ;

Având în vedere că cererea reclamantei, de a i se acorda execuția provizorie, tribunalul găsește că conform art. 129 din Procedura civilă, este admisibilă, fiind vorba de pensie alimentară ;

Având în vedere și cererea reclamantei Ida Mortagne de a i se acorda cheltueli de judecată, pe cari tribunalul, apreciind, o găsește întemeiată, și le fixează la suma de lei patru sute ;

Având în vedere și dispozițiunile art. 455 și urm. din Procedura civilă ;

Pentru aceste motive, admite cererea de poprire, etc.

INFORMAȚIUNI

A apărut : **Vol. III Explicațiuni teoretice și practice asupra Codului de comerț de d-l Gr. V. Maniu.** Primele două volume au fost premiate de Academia Română.

Prețul 12 lei. Depozit la *Curierul Judiciar* care servește la cerere orice cărți de drept, române și streine.

Nou a apărut **Suplimentul al IV la CODICELE DE ȘEDINȚA AL ROMÂNIEI** de Ion Ph. Ghețu, cuprinzând toate Legile, Regulamentele și Decretele dela 1 Ianuarie 1905, până la 1 Octombrie 1908. Volumul cuprinde 3000 pagini. Prețul 15 lei, legat. Se poate procura dela *Curierul Judiciar* care servește la cerere orice cărți de drept române și streine contra-valoare, mandat sau ramburs.

A apărut **Vol. III** ediția 2-a **Tratatul de drept civil de d-l profesor D. Alexandresco.**

Prețul 18 lei broșat.

Persoanele cari s'au procurat volumele anterioare legate sunt rugate a trimite și costul legăturii : 2 lei în pânză ; 3.50 cu piele la cotor și să ne comunice cu o carte poștală sau pe cotorul mandatului felul legăturii și culoarea pânzei și a pielii, spre a li se trimite la fel.

Comandele se fac la *Curierul Judiciar*, București, 5 Calea Rahovei, care servește la cerere orice cărți de drept, române și streine.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mâna incasatorilor : I. RIVEANU, pentru provincie și I. ST. TUDOROIU, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu ștampila, **CURIERUL JUDICIAR.**